

Євген
Гуцало

Без дороги ходитъ гощ

Євген
Гуцало

Без дороги ходить гощ

Вірші

Для дошкільного віку

Художник
ОКСАНА ГНАЩЕНКО

КІЇВ «ВЕСЕЛКА» 1992

ЗМІСТ

- Качка 3
Лис зустрів у лісі лиса 4
Іжачиха і іжак 6
Мамо, стало холодно 7
Дві лисички — дві сестрички 9
Фонтан 11
Синя скриня 12
Ворона з Лісабона
і крук із Прилук 15
Знов прийшла на землю осінь 17
Без дороги ходить дощ 17
Великий трудівник 18
Павучиха з павуком 20
Говорило мило з шилом 21
Цар Горох і хлопчик Ох 23
Сонячний зайчик 24

КАЧКА

Гуска з гускою до качки
Йшли й казали:
— Ми лякачки!

— Ти лякачка!
— Й ти лякачка,
бо удох ідем до качки.

А якби ми не лякачки,—
по одній ішли б
до качки.

— Може, качка
теж лякачка?—
запитала гуска
в гуски.—
Може, качка
теж лякачка,
раз до нас не видно
качки?

— Раз до нас не видно
качки,
значить, качка —
не лякачка.
А коли ми вдох
до качки,—
значить, ми таки
лякачки.

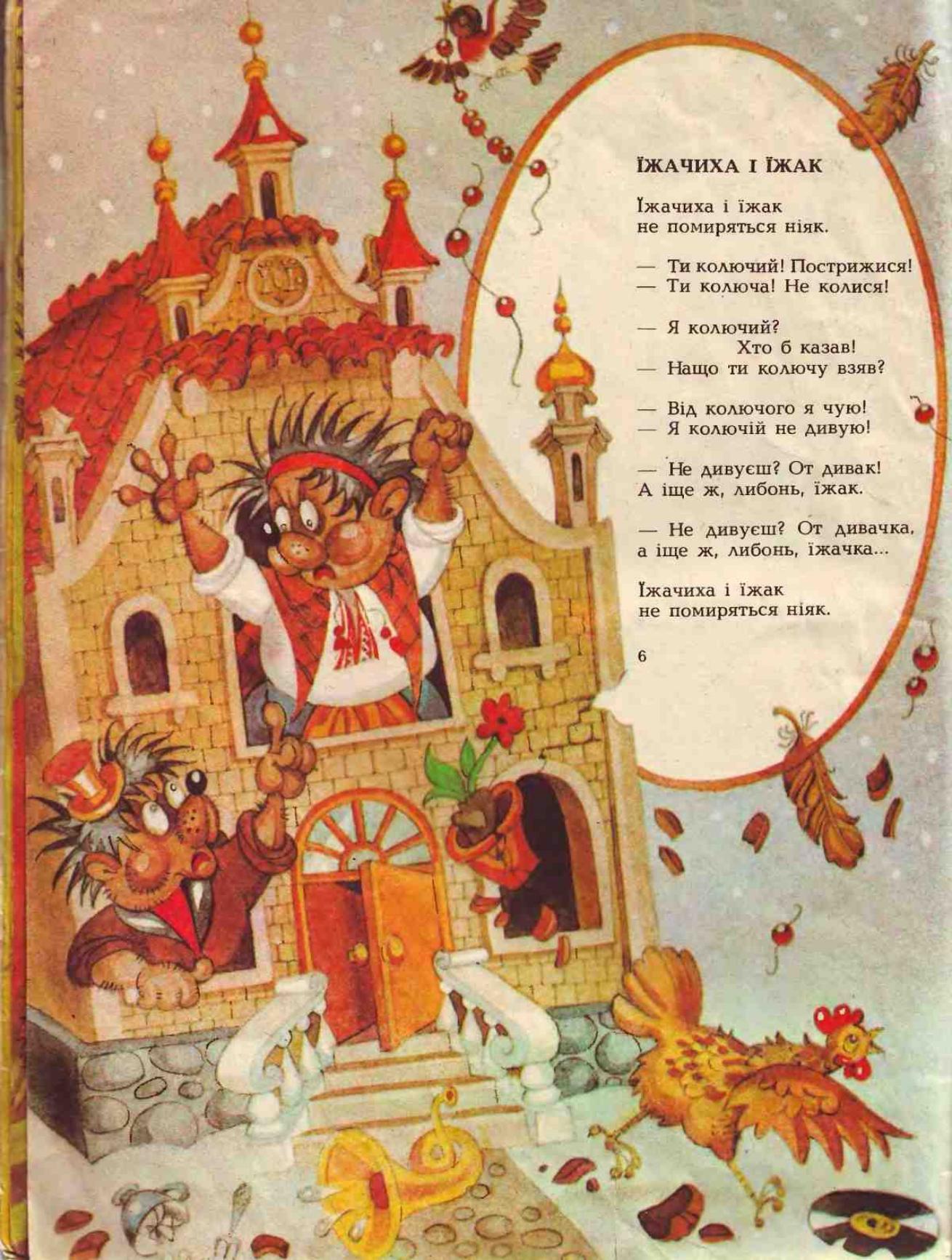
ЛИС ЗУСТРІВ У ЛІСІ ЛИСА

Лис зустрів у лісі
ліса.
Лис із лисом обнялися.

— Здрастуй, лисе!
— Здрастуй, лисе! —
Й знову звірі обнялися.
— Ти не лисий?
— Я не лисий...
— Так чому ти звешся
лісом?
— Але й ти зовешся лісом,
хоч і ти також не лисий!
— Чом я ліс?
— А чом я ліс?
— Бо я лісом в лісі зріс.
— І я лісом в лісі зріс.

Й лис із лісом
розійшлись.
Й розійшлись
ліс із лісом:
той — не лисий,
той — не лисий!
Розійшлись —
та й гадали:
і чому їх так назвали?

ЇЖАЧИХА І ЇЖАК

Їжа́чиха і їжак
не поми́ряться ніяк.

— Ти колючий! Пострижися!
— Ти колюча! Не колися!

— Я колючий?
Хто б казав!
— Нащо ти колючу взяв?
— Від колючого я чую!
— Я колючий не дивую!

— Не дивуєш? От дивак!
А іще ж, либонь, їжак...
— Не дивуєш? От дивачка,
а іще ж, либонь, їжачка...

Їжа́чиха і їжак
не поми́ряться ніяк.

МАМО, СТАЛО ХОЛОДНО

— Мамо, стало холодно,
надворі зима,
а в Кота Котовича
рукавиць нема.

— Мамо, стало холодно,
надворі зима,
а в Кота Котовича
валянок нема.

— Мамо, стало холодно,
пада білій сніг,
а в Кота Котовича
лиш сумні пісні.

— У Кота Котовича
став червоний ніс,
у Кота Котовича
повні очі сліз.

— Тож Коту Котовичу
гірко щільй день,
хай в мої озуеться
і надвір іде.

ДВІ ЛИСИЧКИ — ДВІ СЕСТРИЧКИ

У лисички
є сестричка.
Та сестричка —
теж лисичка.

Дві лисички —
две сестрички —
мають коника та бричку.

Звуться коник
стрибунець.
Коник — справжній
молодець.
А якби не стрибунець,
був би він не молодець.

Дві лисички —
две сестрички —
бричку
мають із травички:
павуки її зв'язали
й двом лисичкам —
двоє сестричкам —
бричку ту подарували.

Дві лисички —
две сестрички —
запрягали стрибунця
й, сівши в бричку
із травички,
поганяли молодця.

Поганяли нагайкою
із квіткою-китайкою.

В лісі сині дзвоники
кланялися конику,
кланялись лисичкам
у зеленій бричці...

І куди їм ідеться,
і куди приїдеться?

Може, й досі ідеться,
ще кудись приїдеться.

Ще кудись приїдеться,
раз так славно ідеться,
раз у лісі дзвоники
кланяються конику
і отим сестричкам
у зеленій бричці.

ФОНТАН

У колгоспі був баран.
Звавсь баран той —
Митрофан.

Якось вибрався баран
подивитися фонтан,—
й гайда в місто
на майдан,
де і був отої фонтан.

Зупинився на майдані —
і стоїть перед фонтаном.

Дивувалися:
— Баран
задивився на фонтан!

Дивувалися:
— Баран
дуже схожий на фонтан!

А баран
той Митрофан
справді був немов фонтан.

Й думав так собі баран:
«От якби в село фонтан!
От якби в село фонтан,
а фонтан той
на майдан!

То б тоді сільський баран
мав би свій
сільський фонтан.
І не їхав би баран
в місто на оцей майдан.
В місто на оцей майдан,
щоб дивитись на фонтан!»

СИНЯ СКРИНЯ

Дерев'яна синя скриня
в хаті — справжня господиня.

Синя скриня
всіх взуває,
синя скриня
й зодягає.

В синій скрині
є убори
без узорів
і в узорах!

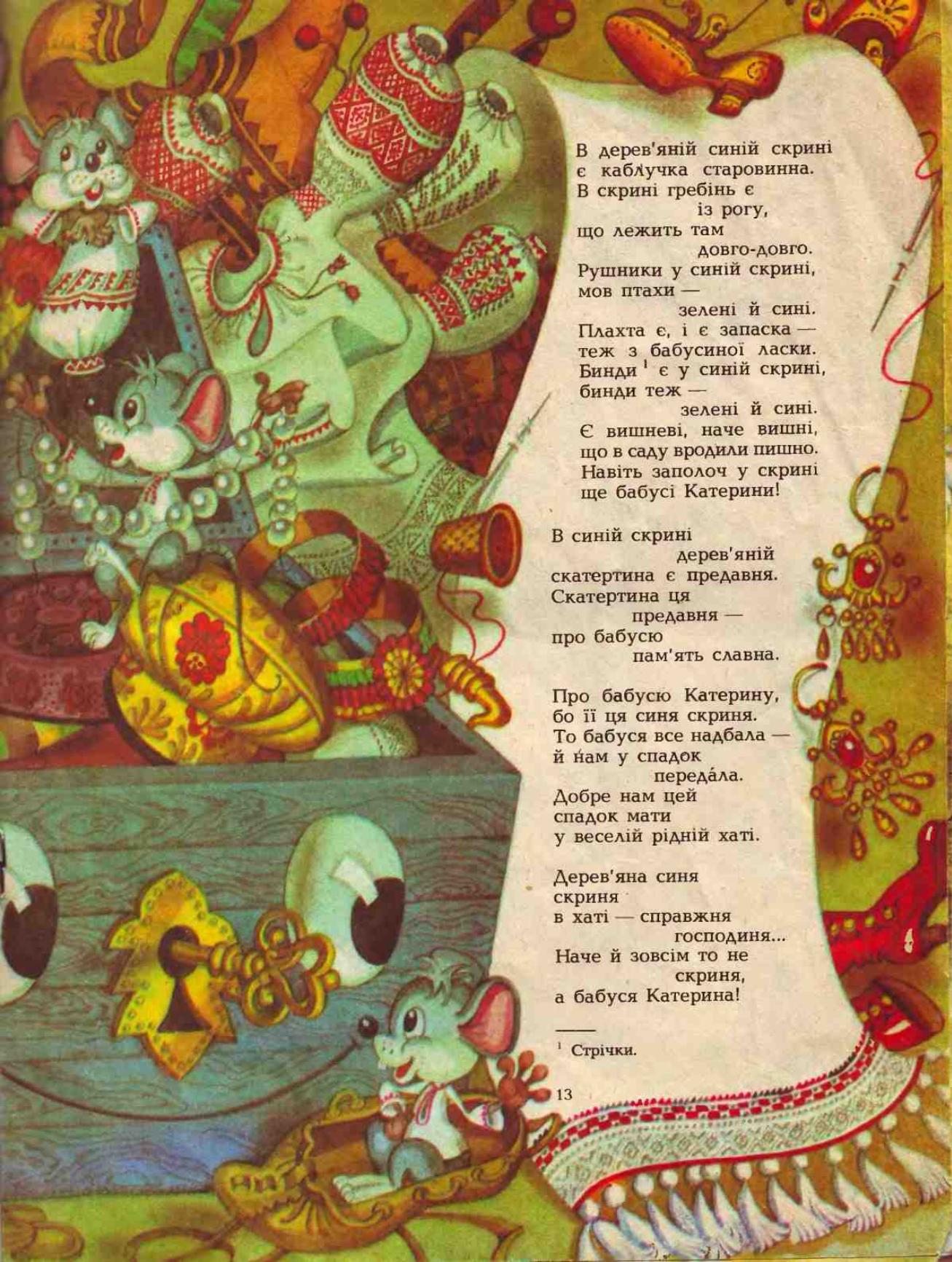
В синій скрині
є обновки
полотняні,

з льону,
з шовку.

В скрині є весільна квітка.
Є сережки. Є намітка.
В дерев'яній синій скрині
є намисто старовинне.
Голки є. І є наперсток.
Є маленький
срібний хрестик.

В дерев'яній
синій скрині
з торочками є хустина.
Ця хустина,
мов жар-птиця,
жаром грає та іскриться.
Ця небачена хустина —
ще бабусі Катерині.

В синій скрині
є намисто,
самоцвітне, променисте.

В дерев'яній синій скрині
є каблучка старовинна.
В скрині гребінь є
із рогу,
що лежить там

довго-довго.
Рушники у синій скрині,
мов птахи —

зелені й сині.
Плахта є, і є запаска —
теж з бабусиної ласки.
Бинди¹ є у синій скрині,
бинди теж —

зелені й сині.
Є вишневі, наче вишні.
що в саду вродили пишно.
Навіть заполоч у скрині
ще бабусі Катерини!

В синій скрині
дерев'яній
скатертина є предавня.
Скатертина ця
предавня —
про бабусю
пам'ять славна.

Про бабусю Катерину,
бо її ця синя скриця.
То бабуся все надбала —
й нам у спадок
передаля.

Добре нам цей
спадок мати
у веселій рідній хаті.

Дерев'яна синя
скриця
в хаті — справжня
господиня...
Наче й зовсім то не
скриця,
а бабуся Катерина!

¹ Стрічки.

ВОРОНА З ЛІСАБОНА І КРУК ІЗ ПРИЛУК

Якось стрілися —
ворона
із самого Лісабона
і дзъобастий чорний крук
із самісінських Прилук.
Гордо каркнула ворона:
— Я — ворона з Лісабона! —
Гордо каркнув
чорний крук:
— Я — з самісінських
Прилук!
Й запищалися —
ворона
із самого Лісабона
і дзъобастий чорний крук
із самісінських Прилук.

ЗНОВ ПРИЙШЛА НА ЗЕМЛЮ ОСІНЬ

Знов прийшла на землю осінь,
розпустила сиві коси,
а у неї в сивих косах позаплутувались осі.

Позаплутувались осі
і бриняль в її волоссі.

Дуже любить осінь
осі,
що бриняль у сивих
косах,
і, мабуть, що через осі
та її назвали осінь —
осінь.

БЕЗ ДОРОГИ ХОДИТЬ ДОЩ

— Звідки дощ іде?
— Із неба!
— Де іде той дощ?
— Де треба!
Без дороги ходить скрізь —
через поле, через ліс.

— А чи є у нього ноги?
— Та нашо дощеві ноги,
коли ходить без дороги!

ВЕЛИКИЙ ТРУДІВНИК

— Я у тебе дармоїд,—
якось бабі каже дід.

— Ну, який ти дармоїд?
Ти у мене славний дід!

— Може, справді
славний дід,
але й славний дармоїд,
каже бабі впертий дід.—
З'їв сніданок, з'їв обід
і нестямивсь, як допіру
з'їв добрячий підвечірок,
а тепер от жду вечерю,
бо такий я ненажера.

— Та який ти ненажера?
Скоро матимеш вечерю.
Ти — великий трудівник,
все життя трудитись звик.
Так багато працював,
що, було, й недоідав.
Ти у мене славний дід,
зовсім ти не дармоїд.

— Ох і славно розказала!
Ти мене переконала,—
Так до баби каже дід.—
Зовсім я не дармоїд.
Я великий трудівник,
все життя трудитись звик.
Я багато працював,
я, було, й недоїдав.
Зовсім я не ненажера,
а тому-то на вечерю
каші дай, спечи пампушку
й не забудь найбільшу
грушку.

— Каші дам, спечу
пампушку,
не забуду дати грушку,
бо великий трудівник
їсти вволю не відвик!

ПАВУЧИХА З ПАВУКОМ

Павучиха з павуком
павутину ткали
і тихесенько ладком
пісеньку співали:

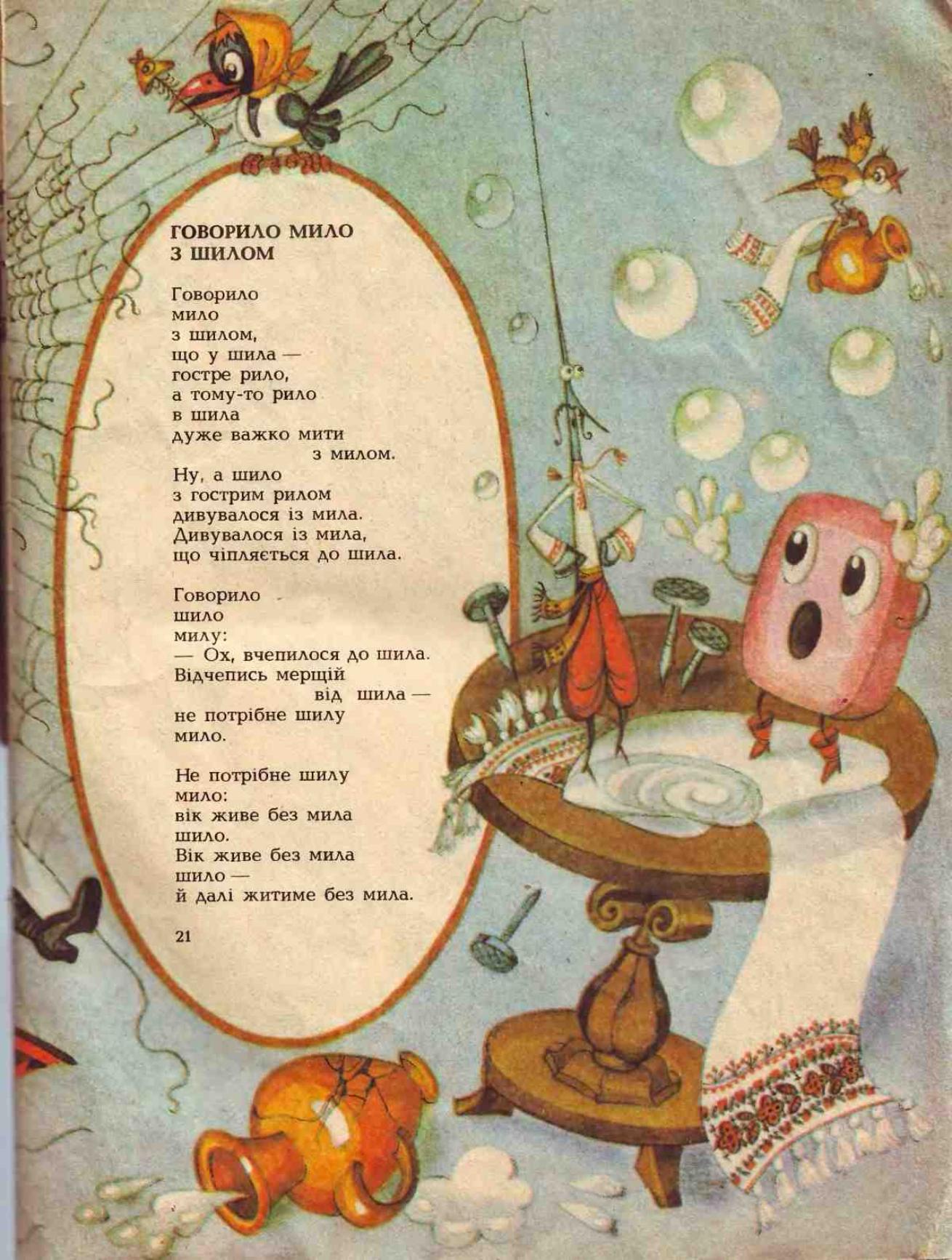
— Добре нам,
павукам,
павутину ткati,
добре нам,
павукам,
у кутку співати.

— Добре нам,
павукам,
у кутку живеться,
добре нам,
павукам,
істяться тут і п'ється.

— Добре нам, павукам,
в павутині жити.
Добре нам,
павукам,
сонних мух ловити.

— Добре нам,
павукам,
павутину ткati,
добре нам,
павукам,
пісеньку співати!..

Павучиха з павуком
павутину ткали
і тихесенько ладком
пісеньку співали.

ГОВОРИЛО МИЛО З ШИЛОМ

Говорило
мило
з шилом,
що у шила —
гостре рило,
а тому-то рило
в шила
дуже важко мити
з милом.

Ну, а шило
з гострим рилом
дивувалося із мила.
Дивувалося із мила,
що чіпляється до шила.

Говорило
шило
милу:
— Ох, вчепилось до шила.
Відчепись мерцій
від шила —
не потрібне шилу
мило.

Не потрібне шилу
мило:
вік живе без мила
шило.
Вік живе без мила
шило —
й далі житиме без мила.

ЦАР ГОРОХ І ХЛОПЧИК ОХ

Жив на світі цар Горох.
Був у нього хлопчик Ох.

Цар Горох
і хлопчик Ох
скрізь ходили тільки вдвох.

Цар Горох питався:
— Ох,
правда ж, добре нам удвох?

— Цар Горох,
нам добре вдвох,—
радо згоджувався Ох...

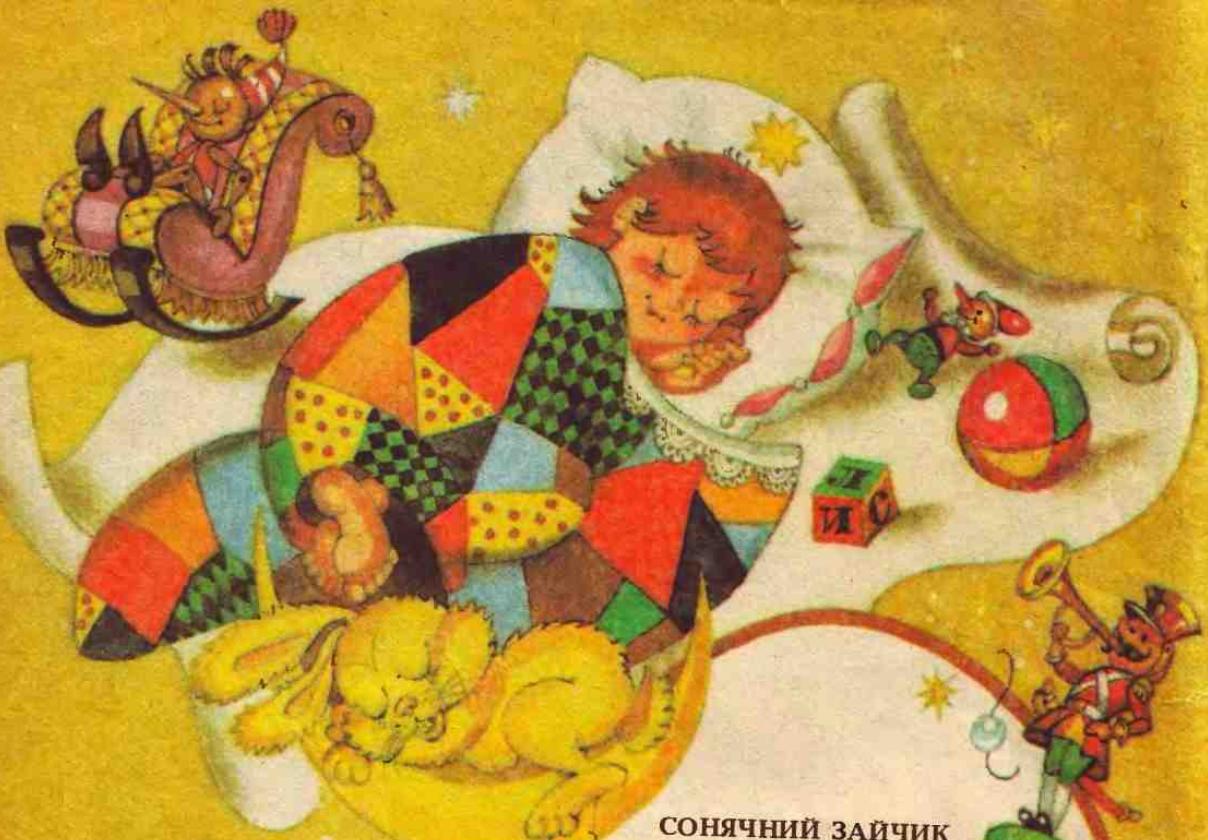
Якось ставсь переполох:
загубився хлопчик Ох!
Дуже бідкавсь цар Горох,
що вони тепер не вдвох.

Ох
і охав цар Горох —
тільки «ох»
та тільки «ох»!..

Та знайшовся хлопчик Ох —
звону радий цар Горох.
Дуже радий хлопчик Ох,
що минув переполох.

Цар Горох промовив:
— Ох, дуже добре, що ми вдвох!
І промовив хлопчик Ох:
— Ох і славний цар Горох!

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК

Зайчик сонячний у Жені
цілий день сидів у жмені.

Як заснув маленький Женя,
то заснув і зайчик
в жмені.

Міцно спить до ранку
в Жені
зайчик сонячний у жмені.

І встають уранці — Женя
й зайчик сонячний
у жмені!

Літературно-художнє видання

ГУЦАЛО Євген Пилипович

Без дороги ходить доць

Вірші. Для дошкільного віку

Художник Ігнащенко Оксана Анатоліївна

Редактор С. О. Івашківський

Художній редактор М. С. Пшика

Технічний редактор Ф. Н. Резнік

Коректор Л. К. Скрипченко

Здано на перевбивництво 13.01.92. Підписано до друку 14.04.92.
Формат 60×90/8. Папір офсет. № 2. Гарнітура Балтика. Друк
офсет. Умови друк. ерк. З. Умови фарб.-відб. 14. Обл.-вид.
арк. 54. Тираж 308 000 пр. Зам. 2—161.

Справа друком надала видавництво античої літератури «Веселка»,
234655, Київ, МСП. Мельникова, 63.

Головне підприємство республіканського видобувного об'єднання «Поліграфік» 252057, Київ-57, Довженка, 3.

Г 4803640202—146 142.92.
206—92

ISBN 5-301-01138-3

© Євген Гуцало, 1992

© Оксана Ігнащенко, ілюстрації, 1992

GEF

BOOKS

ART

DESIGN

GRAPHIC

PUBLISHING

ENTERPRISE

OF THE

REPUBLIC

OF BUKOVINA

AND DOLJANETS

REGIONS

OF UKRAINE

AND MOLDOVA

REPUBLIC

OF MOLDOVA